

Mire Gálátioan: „Agyalágyult volt, sajnálom, de ez az igazság, én pedig nem szeretem az agyalágyultak okoskodását. Mi az, hogy »a föld alszik, este van«. Marhaság! Hogy az élők és a holtak is alusznak! Másik marhaság! Vegyük az életet férfiasan, pontosan olyannak, amilyen.“ Mire a Csonka: „Hogyhogy pontosan?“ Mire én: „Gyere, ígyünk meg egy pohár sört. Egy hordóval érkezett, ezer éve nem ittam sört.“ Azóta se söröztem Gálátioannal. Még ennyire emlékszem: hárman ültünk holmi üres hor-

dókon, kis borospoharakból ittuk a sört, miközben odajött Sebők Klára, és a Csonka fülébe súgta: „Gombaért voltam az erdőn, véletlenül a vadászház felé vetődtem, ahol az öreg lakott egy időben, és ott találtam Ilonkát: egyedül él ott, arccal az erdő felé ült, és a bal melléből a balkarján tartott gyereket szoptatta, a jobból pedig... érted? a jobb melléből egy ózgidát szoptatott...“ Egy hétfői napon történt ez, a sör hideg volt és habzó.

Fodor Sándor fordítása

(Folytatása következő számunkban)

SZILÁGYI DOMOKOS

VIGASZUL

Hétnapi gondok, ronda-bolondok serge kísért.
Fő a fejünk hol a tegnapiért, hol a holnapieért,
Dobban a szívünk, csobban a vérünk valakiért.
Munka szerelme: kaccan az elme, ha nagyon, aki ért.
Sanda a hála, ám int ama Kánaán, ama Föld, az ígért.
Ó, se sose bágyadj, forrjon a vágyad, hagyj, ne kiméld.
Forrj, ha előnt, számúzd a közönyt, se sose légy te kimért.
Ó, ne búsulj, kicsikém, kicsit én ha imádlak, számít-e
bárki, hogy megítél?

RÓMAI MURI

Már ha jól eláztatok,
s már az úrnő frászt kapott,
s már a ház ura kiun,
s már a vomitorium
búzlík úgy, hogy messze érzik,
s az nyomástul orra vérzik
mindeneknek, s lígve lóg a
pókos testeken a tóga,
s fullaszt már a rózsa szirma,
s már Catullus verset írna,
hogy minő bagázs hever ma
itt, s miféle rút devernya
folyt, hány szúzlányt ejte meg
részeg kan, s míg lejtenek
táncos rabnők, s míg lehány

szomszédságát valahány*, —
míg az idő így telik,
míg magukat éldelik
felsőbbjeid, Örök Város,
Örök Nemléttel határos,
patríciusi murik
(kezdetük-végük soha,
mert itt nincs honnan-hova) —
ők sem feledtethetik
végül is — ki az ur itt.

ÉSZAK

Elnyúlva engedelmes ágyon,
Uram, gyakorta visszavágyom
Északra, hol oly zöld az ég,
„az ég, mely hozzád illenék“,
oly zöld, hogy el sem hiszitek.
Tanuljatok tőlem hitet.

---

* Vö.: Bort megissza magyar ember stb. (Vörösmarty)

Kabán József: Koldusopera